



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK  
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy, v právní věci žalobce **M. T.**, zastoupeného JUDr. Drahomírem Krátkým, advokátem se sídlem Poděbradovo nám. 8a, Prostějov, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem nám. Svobody 4, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2000, č. j. 6959/99/FŘ/130, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 14. 10. 2004, č. j. 29 Ca 115/2004 - 57,

**t a k t o :**

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce nemá **právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

**O d ů v o d n ě n í :**

Včasnou kasační stížností se stěžovatel (dále i „žalobce“) domáhal zrušení shora uvedeného pravomocného usnesení krajského soudu, kterým soud odmítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2000, č. j. 6959/99/FŘ/130.

V odůvodnění usnesení soud uvedl, že žaloba původně brojila jen proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného, žalobce ji však doplnil o další návrh zrušit i rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4510a/2001/FŘ/130. Soud proto vyloučil usnesením žalobu brojící proti rozhodnutí ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4510a/2001/FŘ/130 k samostatnému řízení, vedenému poté pod sp. zn. 29 Ca 238/2004.

Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2000, č. j. 6959/99/FŘ/130 bylo žalobci doručeno dne 27. 9. 2000. Protože však žaloba směřující proti tomuto rozhodnutí byla soudu podána dne 14. 4. 2004, byla podána opožděně a soud ji proto ve shodě s § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.

Žalobce napadl usnesení krajského soudu kasační stížností, opírající se o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a domáhal se zrušení napadeného rozhodnutí soudu. Má za to, že rozhodnutí o odmítnutí návrhu soudem je nesprávné, neboť se jednalo o rozhodnutí, v jehož poučení bylo uvedeno, že se lze proti němu odvolat do šedesáti dnů ode dne jeho doručení.

Soud totiž nesprávně rozhodl v tom, že nebyla dodržena lhůta pro podání žaloby. Ministerstvo financí povolilo rozhodnutím ze dne 30. 4. 2003, č. j. 184/96 589/2001 přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 25. 9. 2000, č. j. 6959/99/FŘ/130. Ministerstvo financí ve svém rozhodnutí sdělilo, že nelze vyloučit existenci okolností, směřujících k tomu, že došlo napadeným rozhodnutím k vyměření daně v nesprávné výši. Žalovaný proto své rozhodnutí přezkoumal a dospěl k totožnému závěru jak v rozhodnutí přezkoumávaném a proto rozhodnutím ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4510a/2001/FŘ/130 toto přezkoumávané rozhodnutí potvrdil. Právě v poučení tohoto rozhodnutí je uvedeno, že se lze proti němu odvolat do 60ti dnů ode dne jeho doručení, proto žalobou napadené rozhodnutí nemohlo nabýt právní moci již svým doručením dne 27. 9. 2000.

V doplnění kasační stížnosti upřesnil, že soud v předcházejícím řízení nesprávně zodpověděl právní otázku, týkající se právní moci napadeného rozhodnutí.

Z těchto důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, v němž pro přehlednost shrnul celý vývoj řízení. Uvedl, že žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný v roce 2000 rozhodl o výši daňové povinnosti žalobce. Ten požádal o přezkoumání tohoto rozhodnutí a ministerstvo financí rozhodnutím ze dne 30. 4. 2003, č. j. 184/96589/2001 toto řízení povolilo. Žalovaný proto napadené rozhodnutí přezkoumal, dospěl k závěru, že nejsou splněny podmínky § 55b daňového řádu a proto přezkoumávané rozhodnutí potvrdil a to rozhodnutím ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4510a/2001/FŘ/130. Žalobce brojil žalobou proti oběma rozhodnutím, tedy proti přezkoumávanému rozhodnutí ze dne 25. 9. 2000, č. j. 6959/99/FŘ/130 i proti rozhodnutí ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4510a/2001/FŘ/130. Soud proto vyloučil usnesením žalobu brojící proti rozhodnutí ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4510a/2001/FŘ/130 k samostatnému řízení, vedenému poté pod sp. zn. 29 Ca 238/2004. V tomto řízení je tak napadeno rozhodnutí ze dne 25. 9. 2000, č. j. 6959/99/FŘ/130, které nabylo právní moci dne 27. 9. 2000 a proto žaloba podaná až v roce 2004 je nutně opožděnou. Proti původnímu rozhodnutí žaloba podána včas nebyla, žalobce využil pouze mimořádné opravné prostředky. Z žádných ustanovení zákona neplyne, že by po provedeném přezkoumání napadené rozhodnutí pozbylo právní moci. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V daném případě bylo soudem přezkoumáváno rozhodnutí ze dne 25. 9. 2000, č. j. 6959/99/FR/130, které nabylo právní moci dne 29. 9. 2000.

Podle § 72 odst. 1 s.ř.s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje.

Žalobou napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 29. 9. 2000 a žaloba podaná soudu dne 14. 4. 2004 byla tak podána opožděně. Soud proto rozhodl správně, jestliže žalobu jako opožděnou odmítl.

Nad rámec však považuje Nejvyšší správní soud za nutné dodat, že pokud je povoleno přezkoumání daňového rozhodnutí podle ustanovení § 55b daňového řádu a po tomto přezkoumání je rozhodnuto způsobem, který upravuje věta druhá § 55b odst. 1 cit. zákona, tj. dojde k potvrzení původního rozhodnutí, nejedná se o rozhodnutí nové; (např. Nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 195/02). Pokud by však žalobce brojil včasnou žalobou proti původnímu (přezkoumávanému) rozhodnutí a současně podal návrh na přezkoumání rozhodnutí ve shodě s § 55b daňového řádu, správní soud by měl možnost přerušit řízení o správní žalobě do skončení přezkumného řízení a pokračovat v řízení o žalobě až poté, co by bylo ve věci správním orgánem rozhodnuto. O takovou situaci se však nejednalo, neboť žalobce naopak napadl žalobou ze dne 14. 4. 2004 obě rozhodnutí (jak přezkoumávané, tak i rozhodnutí, kterým bylo po provedeném přezkoumání správními orgány potvrzeno rozhodnutí přezkoumávané); žaloba brojící proti původnímu přezkoumávanému rozhodnutí ze dne 25. 9. 2000 tak byla opožděná.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s.ř.s.).

Žalobce nedosáhl v řízení procesního úspěchu, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, žalovanému náklady řízení o kasační stížnosti nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly a proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

**Poučení:** Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 18. října 2005

JUDr. Marie Žišková  
předsedkyně senátu